

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 8/2020
05.02.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Драгане Маринковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Маја Рамовић адвокат из ..., против тужених мал. ББ и ВВ обоје из ..., чија је законска заступница ГГ из ..., коју заступа пуномоћник Весна Максимовић адвокат из ..., ради измене одлуке о издржавању, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 337/19 од 11.09.2019. године, у седници већа одржаној 05.02.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 337/19 од 11.09.2019. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж2 337/19 од 11.09.2019. године одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Бору П2 бр. 259/18 од 28.03.2019. године којом је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца да се његова обавеза издржавања мал. ББ са по 20% месечно и мал. ВВ са по 15% месечно од тужиочевих примања из радног односа умањених за порезе и доприносе за обавезно социјално осигурање установљена пресудом Основног суда у Бору П2 255/11 од 23.02.2012. године измени и тужилац обавезе да доприноси издржавању мал. тужених са по 20.000,00 динара месечно за сваког понаособ. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да мал. туженима накнади трошкове поступка у износу од 42.750,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио благовремено ревизију, због погрешне примене материјалног права.

У одговору на ревизију тужени предлажу да се ревизија одбаци. Трошкове нису опредељено тражили.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку-ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 55/14) Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца дозвољена, али да није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању пресудом Основног суда у Бору П2 бр. 225/11 од 23.02.2012. године тужилац као отац малолетних тужених је обавезан да доприноси њиховом издржавању и то тужене мал. ББ са по 20% и мал. ВВ са по 15% месечно од својих примања из радног односа умањених за порезе и доприносе за обавезно социјално осигурање. У време доношења пресуде тужена мал. ББ је имала 11 година, похађала је четврти разред основне школе, док је тужени мал. ВВ имао 9 година и похађао други разред основне школе. Тужилац је тада био запослен у ДД са зарадом од 96.189,00 динара, није имао обавезу издржавања других лица, док је мајка мал. тужених била запослена у ЋЋ са зарадом од 54.649,47 динара и није имала обавезу издржавања других лица. Након доношења пресуде чија се измена тражи у овој парници, околности су се измениле тако што тужена мал. ББ сада има 17,5 година и ученица је трећег разреда средње школе, док тужени мал. ВВ има 15 година и ученик је првог разреда средње школе. Њихове потребе за исхраном, одећом, обућом, књигама, школским прибором, средствима за хигијену, разоноду и слично су повећане. Тужени имају здравствених тегоба, јер обоје болују од астме. Околности су се измениле и на страни тужиоца, тако што је засновао нову брачну заједницу из које има мал. дете старости 6 година. Тужилац је сада запослен у „ЕЕ“ доо на неодређено време са зарадом од 281.893,57 динара, док је његова садашња супруга запослена у ЖЖ са зарадом од 94.361,63-97.801,30 динара. Мајка малолетних тужених је запослена у ЋЋ са зарадом од 62.850,30-66.232,70 динара и нема обавезу издржавања других лица, али има обавезу отплате стамбеног кредита чија рата месечно износи око 9.000,00-10.000,00 динара.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања правилно су нижестепени судови применили материјално право када су закључили да нису испуњени услови за измену одлуке о издржавању.

Према члану 68. став 1. и 2. Породичног закона право и дужност родитеља је да се старају о деци, док према члану 73. Закона дете има право на издржавање од оба родитеља. Према члану 160. став 1. истог Закона висина издржавања одређује се према потребама детета, као повериоца издржавања и могућностима дужника издржавања, при чему се води рачуна и о минималној суми издржавања дефинисаној чланом 160. став 4. истог Закона. Потребе повериоца издржавања зависе од његових година, здравља, образовања, имовине, прихода и других околности од значаја за одређивање издржавања (члан 160. став 2.), док могућности дужника издржавања зависе од његових прихода, могућности за запослење, стицање зараде, његове имовине, његових личних потреба, обавеза да издржава друга лица и других околности од значаја за одређивање издржавања (члан 160. став 3.) Према члану 162. став 3. истог Закона ако је поверилац издржавања дете, висина издржавања треба да омогући најмање такав ниво животног стандарда за дете какав ужива родитељ, дужник издржавања. Према члану 164. Породичног закона висина издржавања може се смањити или повећати ако се промене околности на основу којих је донета претходна одлука.

По оцени Врховног касационог суда, нижестепени судови су правилном применом цитираних законских одредби утврдили да је дошло до промене околности и на страни повериоца и на страни дужника издржавања у односу на време доношења одлуке о издржавању чија се измена тражи, али да квалитет промењених околности није такав да оправдава измену постојеће одлуке о издржавању, јер је обавеза издржавања чију измену тужилац тражи у овом спору у складу са његовим могућностима и омогућава малолетним туженима такав ниво животног стандарда какав ужива и тужилац као дужник издржавања.

Наводи ревизије тужиоца којима се указује да је с обзиром на околности неизмењени (одређени) новчани износ превисоко одмерен, односно да не одговара укупним потребама, као ни новонасталим околностима на страни тужиоца које се односе пре свега на његову могућност као дужника издржавања да доприноси издржавању, нису основани. Ово из разлога што имовинске прилике тужиоца, његов животни стандард и остале утврђене чињенице (зарада коју тужилац сада остварује износи 281.893,57 динара, као и повећане потребе малолетних тужених који су старији и више не похађају основну школу, већ средњу школу) указују да је тужилац у могућности да доприноси издржавању малолетне деце са неизмењеним износом (у висини од 20% односно 15% од зараде) које издржавање неће угрозити његову егзистенцију и егзистенцију лица према којима има законску обавезу издржавања.

Како се ни осталим наводима ревизије не доводи у сумњу правилност побијане пресуде Врховни касациони суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић